

Forslag

til

Lov om elektronisk fakturering ved offentlige udbud¹

Anvendelsesområde

§ 1. Loven finder anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af afsnit II og III i lov nr. 1564 af 15. december 2015 (udbudsloven), med mindre andet følger af reglerne i udbudsloven.

Stk. 2. Loven finder ligeledes anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Stk. 3. Loven finder ligeledes anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse nr. 1625 af 15. december 2015, om tildeling af koncessionskontrakter.

Stk. 4. Loven finder ligeledes anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse nr. 892 af 17. august 2011 om ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet, medmindre udbuddet eller opfyldelsen heraf er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger efter lovgivningen og forudsat, at de berørte væsentlige interesser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.

Definitioner

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Elektronisk faktura: En faktura, der er udstedt, sendt og modtaget i et struktureret elektronisk format, der gør det muligt at behandle den automatisk og elektronisk.
- 2) Kerneelementer i en elektronisk faktura: Et sæt væsentlige oplysninger, som en elektronisk faktura skal indeholde for at sikre den tværnationale interoperabilitet, herunder de nødvendige oplysninger til at sikre overholdelsen af loven.
- 3) Ordregiver: Statslige, regionale og kommunale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer.
- 4) Indkøbscentral: En ordregiver, der foretager centraliserede indkøbsaktiviteter.
- 5) Ordregivende enheder: En ordregiver eller et offentligretligt organ, som udøver en af de aktiviteter i henhold til artikel 8-14 i forsyningsvirksomhedsdirektivet, samt enheder/virksomheder der udøver en eller flere af disse aktiviteter eller råder over særlige eller eksklusive rettigheder, der er fastsat ved lov eller anden administrativ bestemmelse.
- 6) Europæisk standard: europæisk standard, jf. artikel 2, stk. 1, litra b) i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012.

Kerneelementer i en elektronisk faktura

§ 3. Følgende kerneelementer skal bl.a. være en del af den elektroniske faktura:

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, EU-Tidende 2014, nr. L 133, side 1 (e-faktureringsdirektivet).

- a) Proces- og fakturaidentifikatorer,
- b) faktureringsperiode,
- c) sælgeroplysninger,
- d) køberoplysninger,
- e) oplysninger om betalingsmodtager,
- f) oplysninger om sælgers fiskale repræsentant,
- g) kontraktreference,
- h) leveringsoplysninger,
- i) betalingsinstrukser,
- j) oplysninger om tillæg eller rabat,
- k) vareoplysninger,
- l) samlet fakturabeløb og
- m) momsoplysning.

Modtagelse og behandling af en elektronisk faktura

§ 4. Ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for anvendelse af den europæiske standard (EN) ved elektronisk fakturering.

Ikrafttræden

§ 5. Loven træder i kraft den 27. november 2018.

Stk. 1. § 4 finder anvendelse for statslige ordregivere og indkøbscentraler fra den 18. april 2019.

Stk. 2. § 4 finder anvendelse for andre ikke-statslige ordregivere og ordregivende enheder fra den 18. april 2020.

Territorialbestemmelser

§ 6. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
- 1.1. Baggrund og formål
2. Lovforslagets hovedindhold
 - 2.1 Anvendelsesområde
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. e-faktureringsdirektivet
 - 2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning
 - 2.1.4. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Definitioner
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. e-faktureringsdirektivet
 - 2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning
 - 2.2.4. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Kerneelementerne i en elektronisk faktura
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. e-faktureringsdirektivet
 - 2.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning
 - 2.3.4. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Modtagelse og behandling af en elektronisk faktura
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. e-faktureringsdirektivet
 - 2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning
 - 2.4.4. Lovforslagets indhold
3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. De administrative konsekvenser for borgerne
6. De miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer mv.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

1.1. Baggrund og formål

I 2014 blev Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud (udbudsdirektivet) vedtaget. I forlængelse af dette direktiv blev der vedtaget en række relaterede direktiver vedrørende offentlige udbud inden for EU. Et af disse direktiver er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, EU-Tidende 2014, nr. L 133, side 1 (e-faktureringsdirektivet).

Af præambelbetragtningerne til e-faktureringsdirektivet fremgår det blandt andet, at der mangler en fælles europæisk standard klassificeret som en europæisk norm (EN) på området for elektronisk fakturering. Flere

medlemsstater har som følge heraf udviklet deres egne tekniske løsninger. Denne praksis fører til forskellige standarder inden for elektronisk fakturering i EU, hvilket ifølge præamblen vurderes at være uhensigtsmæssigt for samhandlen inden for EU. Det fremgår endvidere af præambelbetragtningerne, at e-faktureringsdirektivet vil være med til at fremme anvendelsen og indførelsen af elektronisk fakturering ved at sikre semantisk interoperabilitet og forbedre retssikkerheden ved fælles regulering. De hidtil mange forskellige ikke-interoperable standarder har bl.a. medført en retlig usikkerhed og virket som en handelshindring, der har udgjort en indskrænkning af de grundlæggende friheder, hvilket der med implementering af direktivet nu rettes op på. Semantisk interoperabilitet, det vil sige det forhold, at it-systemer kan samarbejde og aflæse afsendte og modtagne data ens, skal gøre det muligt for medlemsstaterne, de ordregivende myndigheder, de ordregivende enheder og de økonomiske aktører at skabe betydelige fordele i form af besparelser, miljømæssig indvirkning og en reduktion af den administrative byrde ved anvendelse af elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud. Endelig er det også hensigten, at standardiseringen af elektronisk fakturering vil supplere bestræbelserne på at fremme anvendelsen af elektronisk udbud inden for EU. Målene for e-faktureringsdirektivet kan derfor sammenfattes således, at markeds- og handelshindringer ved offentlige udbud fjernes og erstattes af en fælles interoperabel løsning.

Formålet med dette lovforslag er at implementere e-faktureringsdirektivet i dansk ret. Hovedindholdet i e-faktureringsdirektivet er, at der i medlemsstaterne skal stilles krav om, at ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer i forbindelse med de kontrakter, der bliver indgået i forbindelse med et offentligt udbud.

Digitalisering af arbejdsgange og processer spiller en større og større rolle for udviklingen af en effektiv organisation for private virksomheder såvel som for den offentlige sektor. Digitalisering er under fortsat hastig udvikling både nationalt og internationalt. Danmark har på 15 år undergået en væsentlig omstilling til digital offentlig forvaltning, kommunikation, administration og service. Set i europæisk regi er Danmark blandt de ledende lande i EU inden for digitalisering. Det store fokus på tilpasning af både lovgivning og kontinuerlig digitalisering af den offentlige sektor har samtidig understøttet mulighederne for digitalisering i danske virksomheder. Det fremgår af *Europas digitale statusrapport 2017 - landeprofil for Danmark*, at danske virksomheder har en digitaliseringsscore på 45 pct., hvortil EU-gennemsnittet ligger på omkring 22 pct. Danmark er ligeledes et af de førende lande inden for elektronisk fakturering. Danmark har siden 2011 været rangeret som nr. 2 blandt EU-landene i forhold til udbredelsen og anvendelsen af elektronisk fakturering.

Lovforslaget skal bidrage til at fastholde denne position ved at udvikle og understøtte en mere digital udbuds- og indkøbsproces og den dertilhørende elektroniske fakturering, samt understøtte den fælleseuropæiske infrastruktur på området. Denne udvikling og understøttelse skal være med til at skabe mere effektive processer og dermed reducere transaktionsomkostningerne for både det offentlige og private samt deres leverandører. Dertil kommer ambitionsniveauet for EU-Kommissionen, som fremgår af deres meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget "*Udnyttelse af fordelene ved elektronisk fakturering i Europa*" KOM/2010/712, hvor de opfordrer til, at elektronisk fakturering senest i 2020 bliver den fremherskende form for fakturering i Den Europæiske Union.

Offentlige myndigheder skal – allerede i dag – sende og modtage regninger, herunder fakturaer, i elektronisk format. Samtidig skal regninger, der sendes til offentlige myndigheder, opfylde bestemte krav med hensyn til indhold og format. Dette fremgår af bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med

offentlige myndigheder. Dette krav gælder uanset, om der er tale om et køb i forbindelse med et offentligt udbud, almindelige køb eller ved kontraktindgåelse af en væsentlig mindre størrelse.

Anvendelsesområdet for lovforslaget er bredere, da flere offentlige myndigheder og visse dele af den private sektor vil blive omfattet af lovforslaget. Kravene i lovforslaget til offentlige myndigheder indebærer modtagelse og behandling af elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med en europæisk standard (EN). Lovforslagets regulering gælder kun ved indkøb eller kontrakter i forbindelse med offentlige udbud.

En række medlemsstater, herunder Danmark, har allerede national lovgivning, som regulerer elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige indkøb i hele eller dele af den offentlige sektor. Disse løsninger er for det meste baseret på nationale standarder, hvor de fleste ikke er interoperable. Derfor vurderes det at være hensigtsmæssigt at indføre europæiske standarder for elektronisk fakturering for at fremme interoperabiliteten på tværs af EU's grænser for i sidste ende at skabe bedre vilkår for handel og et digitalt sammenhængende EU.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1 Anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Det følger af bekendtgørelse nr. 354 af 26. marts 2010 om information i og transport af OIOUBL elektronisk regning til brug for elektronisk afregning med offentlige myndigheder, at offentlige myndigheder skal sende og modtage elektroniske regninger, som opfylder kravene i dokumentstandarden OIOUBL, via en transportinfrastruktur, som opfylder kravene i protokolstandarden OIORASP. OIOUBL er den danske udgave af den internationale standard UBL for elektroniske forretningsdokumenter, mens OIORASP er protokolstandarden, der anvendes til sikker og krypteret udveksling af disse dokumenter mellem systemer. Disse tekniske krav gælder for offentlig elektronisk afregning reguleret i bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder.

Anvendelsesområdet i gældende ret er begrænset til offentlige myndigheder, og der gælder visse fritagelsesmuligheder i forhold til selvejende institutioner under kommunerne og regionerne. Begge bekendtgørelser omfatter elektronisk afregning med offentlige myndigheder, uanset om den elektroniske fakturering sker som led i et offentligt udbud, eller om der er tale om et køb under EU-tærskelværdierne for udbud.² Reglerne om elektronisk afregning omfatter fakturaer, rykkere samt kreditnotaer mv. og er således ikke begrænset til fakturaer alene.

2.1.2. e-faktureringsdirektivet

Af e-faktureringsdirektivets artikel 1 fremgår det, at anvendelsesområdet for direktivet er elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, som henhører under Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 94, side 243 (forsyningsvirksomhedsdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter, EU-Tidende 2014, nr. L 94, side 1

² EU-Kommissionens forordninger nr. 2015/2364/EU, 2015/2365/EU og 2015/2366/EU af 18. december 2017 indeholder tærskelværdierne for udbudsloven, forsyningsvirksomhedsdirektivet og koncessionsdirektivet ændret med virkning fra den 1. januar 2018.

(koncessionsdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EØS-relevant tekst), EU-Tidende 2014, nr. L 94, side 65, eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 216, side 76, (forsvars- og sikkerhedsdirektivet).

Derudover gælder der en række undtagelser, da direktivet ikke finder anvendelse på elektroniske fakturaer udstedt som følge af opfyldelse af kontrakter, der henhører under forsvars- og sikkerhedsdirektivet, hvis udbuddet og opfyldelsen af kontrakten er erklæret hemmelig eller skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i overensstemmelse med gældende love eller administrative bestemmelser i en medlemsstat, og forudsat at medlemsstaten har fastslået, at de berørte væsentlige interesser ikke kan sikres ved mindre indgribende foranstaltninger.

E-faktureringsdirektivet har et formål og et anvendelsesområde, der er forskelligt fra det i direktiv 2006/112/EF (momsdirektivet), og derfor berører det ikke de bestemmelser om anvendelsen af elektroniske fakturaer til momsformål, som er indeholdt deri, og som i dansk ret er implementeret i momsbekendtgørelsen.

2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning

Gennemførelsen af e-faktureringsdirektivet giver anledning til nogle tilføjelser og præciseringer til de nuværende regler inden for elektronisk fakturering, hvor det er relevant at henvise til den danske implementering af en række af ovenstående direktiver. Implementeringen sker ved en selvstændig lov, da dette vurderes mest hensigtsmæssigt i forhold til direktivets anvendelsesområde, og idet loven desuden skal kunne indeholde flere fremtidige initiativer om digitale udbud og indkøb (herunder bl.a. e-ordrer, e-tilbud og e-kataloger). Lovforslagets krav i forhold til momsoplysninger berører ikke reglerne fastsat i momsbekendtgørelsen, men relaterer sig specifikt til elektronisk fakturering ved offentlige udbud.

2.1.4. Lovforslagets indhold

Det følger af den foreslåede § 1, stk. 1-4, i hvilke situationer ordregivende enheder og indkøbscentraler har pligt til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer ved offentlige udbud. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser nedenfor.

2.2. Definitioner

2.2.1. Gældende ret

De gældende regler for elektronisk fakturering indeholder kun i begrænset omfang legale definitioner relateret til elektronisk fakturering. Det fremgår af § 5 i bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder, hvornår en regning anses for modtaget i et elektronisk format, ligesom det fremgår, at regninger umiddelbart skal kunne indlæses i myndighedens fakturahåndterings- eller økonomisystem.

2.2.2. e-faktureringsdirektivet

I modsætning til de gældende nationale regler for elektronisk fakturering indeholder direktivet definitioner af en række pligtsubjekter samt tekniske begreber, der har relevans for elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, jf. herved direktivets artikel 2, nr. 1-11. Direktivet indeholder således legale definitioner af

»elektronisk faktura«, »elementer i en elektronisk faktura«, »semantisk datamodel«, »syntaks«, »syntaktiske bindinger«, »ordregivende myndigheder«, »ikkestatslige ordregivende myndigheder«, »indkøbscentraler«, »ordregivende enheder«, »international standard« samt »europæisk standard«.

2.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning

Af hensyn til implementeringen af e-faktureringsdirektivet angives de forskellige definitioner, som fremgår af direktivet, i loven knyttet tæt op ad direktivteksten. Herved sikres der en overensstemmende implementering af bestemmelserne i artikel 2. De relevante definitioner, der medtages i loven er: 1) Elektronisk faktura, 2) Kerneelementer i en elektronisk faktura, 3) Ordregiver, 4) Indkøbscentraler, 5) Ordregivende enheder og 6) Europæisk standard.

2.2.4. Lovforslagets indhold

Lovforslagets § 2 vedrørende definitioner følger udgangspunktet i e-faktureringsdirektivet, hvori blandt andet ordregivende myndigheder og ordregivende enheder defineres nærmere. Lovforslagets § 2 indeholder således en række begreber, der ikke alle er entydigt defineret i dansk ret, og derfor svært lader sig definere heraf. Der er ligeledes suppleret med nogle ekstra definitioner, således loven bliver mere læsevenlig. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2 for nærmere beskrivelse af de enkelte definitioner.

2.3. Kerneelementerne i en elektronisk faktura

2.3.1. Gældende ret

Reglerne for indholdet af elektroniske fakturaer fremgår af §§ 3-4 i bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder. Heraf fremgår det, at en regning (heraf også fakturaer) skal referere til myndighedernes oplysninger, som er lokationsnummer og referenceperson eller anden reference samt et evt. ordre- og rekvisitionsnummer. Derudover skal fakturaen kun omfatte ét CVR-nummer, og det skal fremgå af regningen, hvis den alene vedrører en del af en ordre, rekvisition, faktura, kreditnota mv.

Derudover indeholder bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015 om merværdiafgift (momsbekendtgørelsen) i §§ 66 og 67 bestemmelser om fakturakrav i forhold til afsendelse og modtagelse heraf.

Sluttelig skal en regning fra en offentlig myndighed til en anden så vidt muligt udformes i overensstemmelse med reglerne om fakturakrav i bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015 om merværdiafgift (momsbekendtgørelsen), selv om regningen ikke er omfattet af momsbekendtgørelsen.

2.3.2. e-faktureringsdirektivet

Direktivets formål er at fjerne de tværnationale handelshindringer, der skyldes flere parallelle retlige krav og tekniske standarder i forbindelse med elektronisk fakturering og manglen på interoperabilitet. Fastsættelsen af kerneelementerne for elektronisk fakturering skal dermed gøre det lettere at sende og modtage elektroniske fakturaer mellem systemer, som er baseret på forskellige tekniske standarder jf. præambelbetragtning 5 i e-faktureringsdirektivet.

Selve kravet til kerneelementerne er fastsat i direktivets artikel 6, hvoraf det fremgår, at en elektronisk fakturas kerneelementer består af: »proces- og fakturaidentifikatorer«, »faktureringsperiode«, »sælgeroplysninger«, »køberoplysninger«, »oplysninger om betalingsmodtager«, »oplysninger om sælgers fiskale repræsentant«, »kontraktreference«, »leveringsoplysninger«, »betalingsinstrukser«, »oplysninger om tillæg eller rabat«, »vareoplysninger«, »samlet fakturabeløb« og »momsoplysninger«.

2.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning

Tilføjelserne og præciseringerne, der er oplyst i e-faktureringsdirektivets artikel 6, bidrager yderligere til en harmonisering på tværs af EU-landene i forhold til de indholdsmæssige krav til elektronisk fakturering. Artiklen foreslås derfor gennemført i lovforslagets § 3. Listen vil supplere de allerede fastsatte regler for almindelige fakturaer i momsbekendtgørelsen. Der henvises ligeledes til bemærkningerne til lovforslagets §§ 3 og 6 for nærmere beskrivelse af de enkelte kerneelementer og relationen til henholdsvis Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EU-tidende 2006, L 347, side 1) (momsdirektivet) og bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015 om merværdiafgift (momsbekendtgørelsen).

2.3.4. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget vil de gældende krav til elektroniske fakturaer ved offentlige udbud blive suppleret, således at kerneelementerne ved elektronisk fakturering på tværs af EU-grænser harmoniseres i medfør af den europæiske standard for elektronisk fakturering. Lovforslagets § 3 implementerer e-faktureringsdirektivets artikel 6.

2.4. Modtagelse og behandling af en elektronisk faktura

2.4.1. Gældende ret

Elektronisk fakturering er i dansk ret reguleret i bekendtgørelser udstedt i medfør af lov om offentlige betalinger mv. § 7, stk. 1. I bekendtgørelse nr. 206 af 11. marts 2011 om elektronisk afregning med offentlige myndigheder er det fastsat, at offentlige myndigheder skal sende og modtage regninger i elektronisk format.

Kravet om, at offentlige myndigheder skal sende regninger, herunder fakturaer, elektronisk, fremgår af bekendtgørelsens § 1, stk. 1. Derudover fremgår det af bekendtgørelsens § 5, stk. 2, at offentlige myndigheder skal kunne modtage regninger udarbejdet i overensstemmelse med det såkaldte OIOUBL-format. Kravene gælder for al betalingsforvaltning, dvs., uanset om der er tale om et køb i forbindelse med et offentligt udbud, almindelige køb eller ved kontraktindgåelse af en væsentligt mindre størrelse. Bekendtgørelsen har nogle få undtagelser, der fremgår af bekendtgørelsens § 1, stk. 2.

I bekendtgørelse nr. 354 af 26. marts 2010 om information i og transport af OIOUBL elektronisk regning til brug for elektronisk afregning med offentlige myndigheder reguleres det, hvad en elektronisk faktura skal indeholde, når den er sendt i OIOUBL-formatet.

2.4.2. e-faktureringsdirektivet

E-faktureringsdirektivet artikel 7 indeholder krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at de ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler modtager og behandler elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering.

E-faktureringsdirektivet giver ligeledes mulighed for, at der udover den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering kan anvendes nationale standarder sideløbende med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering, hvis disse ikke er i strid med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering.

Direktivet berører ikke afsenderens ret til at vælge, om vedkommende vil sende sin faktura via den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering, nationale eller andre tekniske standarder eller i papirformat. Det er modtagerne, altså de ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler, der forpligtes til at modtage og behandle fakturaen, såfremt denne er udarbejdet i overensstemmelse med den europæiske standard (EN).

2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og lovforslagets udformning

Artikel 7 i e-faktureringsdirektivet vurderes at være direktivets bærende artikel. Det er derfor vigtigt, at lovforslaget afspejler kravene i e-faktureringsdirektivet, således det står klart, hvilke enheder der er omfattet af anvendelsesområdet for reguleringen som anført ovenfor. Desuden medfører lovforslaget, at flere offentlige myndigheder og visse dele af den private sektor vil blive omfattet af kravet om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud, når der stilles krav om anvendelse af de europæiske standarder for elektronisk fakturering.

Kommissionen har anmodet den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard for elektronisk fakturering. Den europæiske standard blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at en gennemførelse af artikel 7, herunder krav om anvendelse af den europæiske standard (EN), mest hensigtsmæssigt bør suppleres af muligheden for at fastsætte nærmere regler for anvendelsen af den europæiske standard (EN) i Danmark. Der er derfor indsat et stk. 2 i lovforslagets § 4, der giver hjemmel til, at erhvervsministeren kan fastsætte regler for anvendelse af den europæiske standard (EN) ved elektronisk fakturering.

2.4.4. Lovforslagets indhold

Lovforslagets § 4 udformes således, at den implementerer e-faktureringsdirektivets artikel 7, hvorefter ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, der er udarbejdet i henhold til den europæiske standard (EN). Derudover fastsættes der en bemyndigelsesbestemmelse i bestemmelsens stk. 2 til erhvervsministeren.

3. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

De økonomiske konsekvenser for den offentlige sektor vil være relativt begrænsede.

For kommuner, regioner, § 60 fællesskaber og selvejende kommunale institutioner vil omstillingsomkostninger være på ca. 1,6 mio. kr. Det er resultatet af DUT forhandlingerne, hvor der er opnået enighed med KL og Danske Regioner.

For statslige myndigheder vil der være omstillingsomkostninger, som primært består i Moderniseringsstyrelsens omkostninger til ændringer i Navision Stat og tilpasning af institutioner under IndFak. Disse udgifter dækkes inden for Moderniseringsstyrelsens eksisterende ramme. Statslige myndigheder uden for Navision Stat og IndFak har selvstændige omkostninger til indgåelse af nye aftaler for konverteringer (der stilles konverteringsstylesheets gratis til rådighed) og muligvis tilpasning af ERP-system. Myndighederne står selv for omkostningerne, som forventes at være ganske små.

Der er via netværket "Connecting Europe Facility" (CEF) indleveret en ansøgning til EU-kommissionen om midler til implementering af e-faktureringsdirektivet, hvorfra der foreløbigt er modtaget positivt svar. Disse midler vil kunne dække op til 75 pct. af de støtteberettigede implementeringsomkostninger.

Siden 2007 har offentlige myndigheder i Danmark været underlagt krav om elektronisk betalingsforvaltning udstedt efter lov om offentlige betalinger mv. § 7, stk. 1. Der er derfor allerede oprettet en infrastruktur, som understøtter elektronisk betalingsforvaltning, herunder e-fakturering, som bliver benyttet i vid udstrækning. Det vurderes derfor, at lovforslaget ikke vil have væsentlige økonomiske konsekvenser for den offentlige sektor.

Der vil være selvejende institutioner, offentlige institutioner, foreninger og fonde mv., der i dag er undtaget fra de gældende krav, der fremadrettet vil blive omfattet af kravet om at skulle kunne modtage og behandle elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud. I kraft af dette vil disse institutioner mv. blive påført omkostninger.

Der findes ikke noget samlet overblik over offentlige institutioner, der er undtaget fra bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder gennem lov om offentlige betalingers § 12, stk. 5 og 6. Gennem kontakt til relevante offentlige myndigheder og gennemgang af statistisk materiale er der udarbejdet et skøn over hvor mange offentlige institutioner, der kan være undtaget fra bestemmelser i bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder.

På baggrund af et skøn vurderes det, at op mod 217 statslige selvejende institutioner, 43 kommunale selvejende institutioner, samt 18 kommunale fællesskaber oprettet i henhold til § 60 i kommunestyrelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 318 af 28. marts 2017 (§ 60-fællesskaber) pr. 2017 kan være undtaget af gældende bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder, jf. § 12 stk. 2-3. Undtagne offentlige institutioner vil efter lovforslaget blive omfattet af kravet om at skulle kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer. Opgørelsen af kommunale selvejende institutioner og § 60-fællesskaber bygger på et estimat udarbejdet på baggrund af datagrundlaget publiceret i Erhvervsstyrelsens "*Redegørelse om kommuners og regioners deltagelse i erhvervsdrivende selskaber mv.*" fra 2014, udtræk fra Undervisningsministeriets Institutionsregister efter søgning på aktive institutioner, tal fra Beredskabsstyrelsen, Ankestyrelsen, Bolig- og Socialministeriet, Danmarks Statistik samt KL. Nedenfor redegøres der for de enkelte gruppers estimerede omkostninger ved lovændringen. Grupperne er inddelt i statslige institutioner, kommunale institutioner, regioner og § 60-fællesskaber.

Det vurderes, at statslige myndigheder og statslige selvejende institutioner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 10,6 mio. kr. Etablering og tilretning udføres af systemerne Navision Stat og IndFak, som forvaltes af Moderniseringsstyrelsen. Fem statslige myndigheder ligger uden for Moderniseringsstyrelsens systemer og vil selv skulle indgå separate aftaler med deres serviceleverandør og tilpasse egne økonomisystemer. Udgifter til dette vurderes på baggrund af dialog med danske serviceleverandører og en estimeret tilretningspris at være ca. 300.000 kr. Det vil samlet set for alle statslige myndigheder være udgifter på ca. 10,9 mio. kr. Det vurderes ligeledes, at de fem statslige myndigheder samlet set vil have ekstra udgifter til aftaler med serviceleverandørerne på 11.000 kr. pr. år.

Det vurderes, at de 98 kommuner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for i alt 1 mio. kr. samt løbende forøgede driftsomkostninger på ca. 175.000 kr. pr. år. For de selvejende kommunale institutioner, der kan være undtaget fra gældende bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlige myndigheder, vurderes det, at der samlet vil være udgifter til etablering på 300.000 kr. samt løbende driftsomkostninger på ca. 255.000 kr. pr. år.

Det vurderes, at de fem regioner vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 200.000 kr. Det vurderes ligeledes, at regionerne samlet set vil have ekstra udgifter til aftaler med serviceleverandørerne på ca. 9.000 kr. pr. år.

Det vurderes, at § 60-fællesskaber vil have udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 100.000 kr. samt løbende driftsomkostninger på ca. 108.000 kr. pr. år.

Omkostningerne forbundet med at overholde kravene i henhold til det foreslåede for statslige myndigheder og indkøbscentraler påføres fra 2018 og frem. For ordregivende enheder, kommuner og regioner vil omkostningerne hertil først påføres fra 2019 og frem.

Det er muligt at søge EU-Kommissionen om midler til implementering af e-faktureringsdirektivet via netværket "Connecting Europe Facility" (CEF) og dermed midler til tilretning af eksisterende løsninger samt etablering af nye løsninger. Økonomisk støtte fra CEF er op til 75 pct. af de støtteberettigende omkostninger.

Erhvervsstyrelsen har sammen med Danske Regioner og Moderniseringsstyrelsen dannet et ansøgningskonsortium og har den 19. juni 2018 afsendt ansøgning om støttemidler til implementering af e-faktureringsdirektivet til CEF.

De administrative konsekvenser for det offentlige vil være relativt begrænsede, da hovedparten af de offentlige myndigheder allerede i dag har indrettet deres systemer til anvendelse af elektronisk fakturering og betalingsforvaltning i øvrigt.

Det vurderes i en vis udstrækning at have positive administrative konsekvenser for de institutioner mv., der ikke allerede måtte have indrettet deres systemer til e-fakturering, da det vurderes, at myndighederne vil få bedre overblik og lettere ved samlet at håndtere fakturering, når det foregår elektronisk og efter samme standard.

Ovenstående økonomiske konsekvenser er forhandlet og afsluttet med KL og Danske Regioner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget stiller ikke krav til erhvervslivet, som derfor ikke vil opleve økonomiske konsekvenser af lovforslaget. Lovforslaget stiller kun krav til offentlige myndigheder om at kunne modtage og håndtere elektroniske fakturaer sendt i henhold til begge standarder. Erhvervslivet får mulighed for selv at vælge, om de ønsker at benytte den nuværende danske datastandard (OIOUBL) eller den nye europæiske datastandard (CEN EN/PEPPOL BIS), når der foretages elektronisk fakturering til blandt andet offentlige myndigheder. Det må forventes, at erhvervslivet vil bevæge sig i retning af den europæiske standard, da denne vil understøtte forretningsprocesser i EU, og samtidig understøtte blandt andet offentlige myndigheders krav til elektronisk samhandel i Danmark.

På det danske marked opererer flere serviceleverandører, som understøtter afsendelsen og modtagelsen af elektroniske samhandelsdokumenter. Flere af disse leverandører understøtter allerede nu både europæiske og internationale datastandarder. Kravet om anvendelse af en europæisk standard for elektronisk fakturering vurderes at ville skabe mere konkurrence blandt leverandører. Det forventes, at serviceleverandører, der i dag kun understøtter den danske datastandard (OIOUBL) vil migrere mod en europæisk standard (CEN EN/PEPPOL BIS), således at disse serviceleverandører i fremtiden kan understøtte krav om europæiske datastandarder fra blandt andet offentlige myndigheder i Danmark.

Der vurderes at være mindre efterlevelseseffekter ved lovforslaget, da de danske serviceleverandører i forvejen understøtter den danske datastandard (OIOUBL), men forventeligt gradvist vil omstille sig til den europæiske standard. Dette skyldes den øgede konkurrence på markedet, som lovforslaget vil medføre, og ikke lovmæssige krav pålagt serviceleverandører. Der åbnes med lovgivningen op for understøttelse af en ny

datastandard på et dansk marked, som er meget modent på elektronisk samhandel, når der sammenlignes på EU-plan. Der vil med tiden kunne opnås besparelser, når elektronisk samhandel over europæiske grænser for alvor vinder frem.

5. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/55/EU af 16. april 2014 om elektronisk fakturering i forbindelse med offentlige udbud (EØS-relevant tekst), EU-Tidende 2014, L 133, side 1 (e-faktureringsdirektivet).

E-faktureringsdirektivet finder anvendelse fra den 18. april 2019 for statslige myndigheder og indkøbscentraler. For ikke-statslige myndigheder (kommunale og regionale myndigheder) og ordregivende enheder kan medlemsstaterne udskyde implementeringen af national lovgivning indtil 30 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende. Den europæiske standard (EN) blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Udkast til lovforslag har i perioden fra den 25. juni til den 3. august 2018 været sendt i offentlig høring ved følgende myndigheder og organisationer mv.: ATP, Advokatsamfundet, AE – Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Danske Regioner, Datatilsynet, Finanstilsynet, Foreningen Danske Revisorer, Dansk Revisorforening, Forsikring og Pension, SMVDanmark, Eksportrådet, Dansk Erhvervsfremme, Dansk Iværksætterforening, De Samvirkende Købmænd, Rådet for Bæredygtig Erhvervsudvikling, IBIZ-center, IT-Brancheforeningen, KMD, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Landbrug & Fødevarer, Microsoft Danmark, Nationalbanken, Rigsrevisionen, Statens og Kommunernes Indkøbsservice, Foreningen af Offentlige Indkøbere, Klagenævnet for Udbud, Finansministeriet, Skatteministeriet og Forsvarsministeriet.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	De positive konsekvenser er allerede opnået med implementering af gældende bekendtgørelse om elektroniske afregning med offentlig myndighed.	Det vurderes, at statslige myndigheder og statslige selvejende institutioner har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 10,9 mio. kr. Der vurderes at være

		<p>ekstraudgifter til løbende driftsomkostninger på ca. 11.000 kr. pr. år for de statslige institutioner der ligger uden for Moderniseringsstyrelsens system.</p> <p>Det vurderes, at kommuner, selvejende kommunale institutioner og § 60-fællesskaber har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 1,4 mio. kr. Der vurderes at være yderligere udgifter til løbende driftsomkostninger på ca. 500.000 kr. pr. år for kommuner, selvejende kommunale institutioner og § 60 fællesskaber.</p> <p>Det vurderes, at regionerne har udgifter til etablering og tilretning af eksisterende løsninger for ca. 200.000 kr. Der vurderes at være ekstraudgifter til løbende driftsomkostninger på 9.000 kr. pr. år for regionerne.</p>
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	De positive konsekvenser er allerede opnået med implementering af gældende bekendtgørelse om elektronisk afregning med offentlig myndighed.	De administrative konsekvenser for det offentlige vil være relativt begrænsede, da hovedparten af de offentlige myndigheder allerede i dag har indrettet deres systemer til anvendelse af elektronisk fakturering og betalingsforvaltning i øvrigt.

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Der vil med tiden kunne opnås store besparelser, når elektronisk samhandel over europæiske grænser for alvor vinder frem.	Lovforslaget stiller ikke krav til erhvervslivet, som derfor ikke vil opleve økonomiske konsekvenser af lovforslaget.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder forslag til bestemmelser, der implementerer e-faktureringsdirektivet. e-faktureringsdirektivet, som blev vedtaget den 16. april 2014, træder i kraft den 27. november 2018 og finder anvendelse for statslige myndigheder og indkøbscentraler fra den 18. april 2019 og fra den 18. april 2020 for ikke-statslige myndigheder samt ordregivende enheder.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtigelser (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Med den forslåede § 1, stk. 1-4, fastsættes, i hvilke tilfælde ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer.

I medfør af *stk. 1* finder loven anvendelse på kontrakter omfattet af afsnit II og III i lov nr. 1564 af 15. december 2015 (udbudsloven), med mindre andet følger af reglerne i udbudsloven.

Ved bestemmelsens *stk. 2* og *stk. 3* fastsættes det endvidere, at loven ligeledes finder anvendelse på al elektronisk fakturering ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Af bestemmelsens *stk. 4, 1. led*, fremgår det, at pligten til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer ligeledes gælder ved indgåelse af kontrakter omfattet af bekendtgørelse nr. 892 af 17. august 2011 om ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet.

Graden af tilknytning varierer en smule fra direktiv til direktiv, men fælles for alle fire direktiver er, at de alle opstiller en række objektive kriterier, der skal være opfyldt for, at en kontrakt eller et udbud er omfattet af det konkrete direktiv. Afklaringen af hvorvidt en konkret kontrakt eller udbud er omfattet af e-faktureringsdirektivet og dermed denne lov, beror således på en konkret vurdering af, om kriterierne i et af de fire direktiverne finder anvendelse i forhold til kontrakten eller udbuddet. Alle kontrakter om køb og udbud, som er omfattet af udbudslovens afsnit II eller III, vil være omfattet af e-faktureringsdirektivet.

Med lovforslagets *stk. 4, 2. led*, afgrænses lovens anvendelsesområde således, at elektroniske fakturaer, der er udstedt som følge af opfyldelsen af kontrakter i henhold til forsvars- og sikkerhedsdirektivet, kan undtages, hvis udbuddet er erklæret hemmelig, eller hvis det skal ledsages af særlige sikkerhedsforanstaltninger i henhold til gældende regler. Et udbud gennemføres under overholdelse af særlige sikkerhedsforanstaltninger, hvis der f.eks. gælder særlige sikkerhedsprocedurer fastsat af en efterretningstjeneste, som af hensyn til disses hemmeligholdelse ikke kan beskrives som vilkår i et udbudsmateriale. Der kan ligeledes henvises til reglerne i cirkulære nr. 10338 af 17. december 2014 om sikkerhedsbeskyttelse af informationer af fælles interesse for landene i NATO eller EU, andre klassificerede informationer samt informationer af sikkerhedsmæssig beskyttelsesinteresse i øvrigt.

Ved siden af denne afgrænsning gælder TEUF artikel 346, stk. 1, litra a, efter hvilken hverken loven eller forsvars- og sikkerhedsdirektivet finder anvendelse, hvis anvendelsen af disse regler vil forpligte EU-medlemsstaterne til at udlevere oplysninger, hvis videregivelse medlemsstaten betragter som stridende mod medlemsstatens væsentlige sikkerhedsinteresser.

Til § 2

Den foreslåede § 2 indeholder definitioner af en række centrale begreber forbundet med elektronisk fakturering. Med en kodificering af definitionerne sikres det, at definitionerne i e-faktureringsdirektivets artikel 2, stk. 1-11, tydeliggøres i dansk ret.

Nr. 1 affattes således, at begrebet "elektronisk faktura" defineres i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 1, hvori denne defineres som en faktura, der er udstedt, sendt og modtaget i et struktureret elektronisk format, der gør det muligt at behandle den automatisk og elektronisk. Inden for den europæiske standard (EN) bør kun maskinlæsbare fakturaer, som modtageren kan behandle automatisk og digitalt, betragtes som værende i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Billedfiler bør derfor ikke kunne betragtes som en elektronisk faktura i henhold til den foreslåede bestemmelse eller e-faktureringsdirektivet. Definitionerne på en europæisk standard (EN) fremgår nedenfor.

Nr. 2 affattes således, at begrebet "kerneelementer i en elektronisk faktura" defineres i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 2. Begrebet dækker over en række væsentlige oplysninger, som en elektronisk faktura skal indeholde for at sikre den tværnationale interoperabilitet, herunder de nødvendige oplysninger til at sikre overholdelsen af e-faktureringsdirektivet. Kravene til en elektronisk fakturas kerneelementer er fastsat i e-faktureringsdirektivets artikel 6, hvor kravene til de indeholdte oplysninger er oplistet. Disse indholdsmæssige krav implementeres ved dette lovforslags § 3.

Nr. 3 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 6, således, at »ordregivere« defineres, jf. artikel 1, nr. 17, i forsvars- og sikkerhedsdirektivet, artikel 6, stk. 1, i koncessionsdirektivet, og artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige.

Ordregivere er således statslige, regionale eller kommunale myndigheder, offentligretlige organer, sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer. Lovforslaget forpligter således alle disse ordregivere til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer.

Generelt vil disse ordregivere blive benævnt samlet, men i lovforslagets § 7 om ikrafttrædelse sondres der mellem statslige og ikke-statslige, da der er forskellige ikrafttrædelsesdatoer for henholdsvis statslige ordregivere samt indkøbscentraler og ikke-statslige ordregivere samt ordregivende enheder.

Nr. 4 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 8, således, at »indkøbscentraler« defineres som en ordregiver, der foretager centraliserede indkøbsaktiviteter på vegne af andre ordregivere.

En indkøbscentral er derfor en ordregiver, der på vedvarende basis fungerer som grossist for andre ordregivere eller indgår kontrakter eller rammeaftaler, der kan anvendes af andre ordregivere, jf. definitionen af centraliserede indkøbsaktiviteter. Centraliserede indkøbsaktiviteter findes i udbudslovens § 24, nr. 6, hvor de defineres som aktiviteter, der udføres på vedvarende basis og vedrører indkøb af varer eller tjenesteydelser til brug for andre ordregivere eller tildeling af offentlige kontrakter eller indgåelse af rammeaftaler om bygge- og anlægsarbejder, varer eller tjenesteydelser til brug for andre ordregivere. Som eksempel kan fremhæves Statens og Kommunernes Indkøbs Service A/S (SKI), som er en indkøbscentral.

Nr. 5 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 9, således, at »ordregivende enheder« defineres, jf. artikel 1, nr. 17, i forsvars- og sikkerhedsdirektivet, artikel 7, stk. 1 og 2, i koncessionsdirektivet og artikel 4, stk. 1, i forsyningsvirksomhedsdirektivet.

Ordregivende enheder defineres som statslige, regionale og kommunale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer.

Ordregiverbegrebet omfatter ikke kun staten, regionerne og kommunerne, men også en stor gruppe almenyttige organer der på den ene eller den anden måde er kontrolleret af det offentlige. Begrebet omfatter således også offentligretlige organer, der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter. Et offentligretligt organ er en juridisk person, som finansieres for størstedelens vedkommende af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller af andre offentligretlige organer, eller er underlagt ledelsesmæssig kontrol af disse myndigheder eller organer, eller har et administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan, hvor mere end halvdelen af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller andre offentligretlige organer.

Ordregivende enheder omfatter ligeledes statslige og kommunale myndigheder og offentligretlige organer, når de optræder som forsyningsvirksomheder samt private forsyningsvirksomheder, som driver virksomhed på grundlag af særlige eller eksklusive rettigheder, der er indrømmet af en kompetent myndighed i en medlemsstat.

Dermed er også § 60-fællesskaber omfattet af begrebet. § 60-fællesskaber er kommunale fællesskaber eller andet samarbejde oprettet i henhold til § 60 i kommunestyrelsesloven. § 60-fællesskaber omfatter alle former for kommunale samarbejdsaftaler, der medfører en indskrænkning i de deltagende kommunalbestyrelses offentligtretlige beføjelser. Det afgørende er, hvorvidt § 60-fællesskaberne udøver aktiviteter inden for anvendelsesområdet af forsyningsvirksomhedsdirektivet.

§ 60-fællesskaberne er offentligtretlige organer og henregnes på lige fod med kommuner og statslige myndigheder m.v. til "den offentlige forvaltning". Dette betyder, at selskaberne er underlagt de generelle forvaltningsretlige regler, herunder forvaltningsloven og offentlighedsloven. Eksempler på denne form for selskaber kan være affalds- eller forsyningsvirksomheder, spildevand- og rensningsanlæg, trafikselskaber m.fl.

Dette betyder eksempelvis, at selvejende institutioner mv., hvis driftsbudget er optaget på bevillingslov, selvejende institutioner, som en kommune eller region har indgået driftsoverenskomst med, og institutioner, foreninger, fonde m.v., hvis udgifter eller regnskabsmæssige underskud dækkes ved statstilskud eller ved bidrag, afgift eller anden indtægt i henhold til lov, eller som modtager kapitaltilskud, tilskud, lån, garanti eller anden støtte fra staten, eller en institution m.v., som omfattet af ovenstående, såfremt kapitaltilskuddet m.v. har væsentlig betydning for modtageren, vil være omfattet af begrebet ordregivende enheder.

Selvejende institutioner mv., der opfylder et af nedenstående kriterier, vil være omfattet af begrebet ordregivende enheder:

- Hvis driftsbudgetet er optaget på bevillingslov
- Selvejende institutioner, som en kommune eller region har indgået driftsoverenskomst med og
- Institutioner, foreninger, fonde m.v., hvis udgifter eller regnskabsmæssige underskud dækkes ved statstilskud eller ved bidrag, afgift eller anden indtægt i henhold til lov, eller som modtager kapitaltilskud, tilskud, lån, garanti eller anden støtte fra staten, eller en institution m.v., som omfattet af ovenstående, såfremt kapitaltilskuddet m.v. har væsentlig betydning for modtageren, vil være omfattet af begrebet ordregivende enheder.

Begrebet ordregivende enheder er ikke udtømmende. Der må i foretages en konkret vurdering af, hvorvidt den ordregivende enhed kan betegnes som en ordregivende enhed, som er omfattet af lovforslaget.

Nr. 6 affattes i henhold til e-faktureringsdirektivets artikel 2, nr. 11, således, at en "europæisk standard" defineres, jf. artikel 2, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012. Begrebet europæisk standard defineres som en teknisk specifikation (standard), der er vedtaget af et anerkendt standardiseringsorgan til gentagen eller konstant anvendelse, men hvis overholdelse ikke er obligatorisk.

En europæisk standard er således defineret ved at være vedtaget af en europæisk standardiseringsorganisation, som f.eks. CEN, CENELEC eller ETSI, der alle er en del af den Europæiske Komite for Standardisering.

Den foreslåede § 3 oplister en række kerneelementer, der skal fremgå af en elektronisk faktura. Oplistningen er i overensstemmelse med den oplistning, der findes i e-faktureringsdirektivet artikel 6, men de nærmere oplysninger er fastsat i den europæiske standard (EN). Oplistningen er ikke udtryk for en udtømmende liste men minimumskrav til, hvad en elektronisk faktura i hvert fald skal indeholde. Erhvervsministeren bemyndiges i lovforslagets § 4, stk. 2, til at fastsætte nærmere regler anvendelsen af den europæiske standard (EN) ved elektronisk fakturering, herunder nærmere beskrivelser af kerneelementer i den europæiske standard (EN).

Til § 4

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler forpligtes til at kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er udstedt til opfyldelse af kontrakter omfattet af lovforslagets § 1. Med bestemmelsen fastsættes det ligeledes, at ordregivende myndigheder, ordregivende enheder og indkøbscentraler skal kunne modtage og behandle elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Med den foreslåede § 4 implementeres e-faktureringsdirektivets artikel 7.

E-faktureringsdirektivets artikel 7 indeholder krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at ordregivende myndigheder, indkøbscentraler og ordregivende enheder modtager og behandler elektroniske fakturaer, som er i overensstemmelse med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Det følger af e-faktureringsdirektivet, at standarden bør fastsætte og beskrive de kerneelementer, som en elektronisk faktura altid skal indeholde, og dermed gøre det lettere at sende og modtage elektroniske fakturaer mellem systemer, som er baseret på forskellige tekniske standarder.

Kommissionen har anmodet den relevante europæiske standardiseringsorganisation om at udarbejde en europæisk standard (EN) for elektronisk fakturering. Den europæiske standard (EN) blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

Erhvervsministeren bemyndiges i *stk. 2*, til at kunne fastsætte nærmere regler for anvendelsen af den europæiske standard (EN) ved elektronisk fakturering, herunder nærmere beskrivelser af kerneelementer i den europæiske standard (EN), jf. lovforslagets § 3. Derudover vil erhvervsministeren også kunne fastsætte nærmere regler om de tilhørende syntakser, som fastlægger den europæiske standard (EN), fx ved at stille krav til indholdet af fakturaen. Dette er i overensstemmelse med e-faktureringsdirektivet, der giver mulighed for, at der udover den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering kan anvendes nationale standarder sideløbende med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering, hvis disse ikke er i strid med den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering. Det følger af præambelbetragtning nr. 5, at den europæiske standard (EN) hverken bør erstatte eksisterende nationale standarder eller begrænse anvendelsen heraf, og at det bør være muligt fortsat at anvende nationale standarder sideløbende med den europæiske standard.

Regler for nationale standarder mv. fastsættes som hidtil i medfør af lov om offentlige betalinger § 7, stk. 1.

Til § 5

Det foreslås, at loven træder i kraft den 27. november 2018. Bestemmelsen er overensstemmende med e-faktureringsdirektivets artikel 11 om gennemførelse af direktivet i national ret. Det fremgår af e-faktureringsdirektivets artikel 11, stk. 1, at medlemsstaterne senest den 27. november 2018 skal vedtage national lovgivning med henblik på at efterkomme direktivet.

Med bestemmelsens *stk. 2* foreslås det, at loven finder anvendelse for statslige ordregivende myndigheder og indkøbscentraler 18 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende. Dette er muligt, da e-faktureringsdirektivets artikel 11 stk. 2, giver mulighed for at fravige artikel 11, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne kan udskyde ikrafttrædelsesdatoen i forhold til statslige ordregivende myndigheder og indkøbscentraler indtil 18 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Lovforslagets ikrafttrædelse i forhold til indkøbscentraler er ligeledes fastsat på baggrund af e-faktureringsdirektivets præambelbetragtning nr. 38, hvoraf det fremgår, at muligheden for at udskyde ikrafttrædelse indtil 30 måneder for kommuner og regioner og ordregivende enheder ikke bør gælde for indkøbscentraler.

Med bestemmelsens *stk. 2* foreslås det, at loven finder anvendelse for ikke-statslige ordregivende myndigheder herunder kommuner og regioner samt ordregivende enheder 30 måneder fra EU-Kommissionens offentliggørelse af den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende. Ligesom ved ovenstående fremgår denne fleksibilitet af e-faktureringsdirektivets artikel 11, stk. 2, der giver mulighed for at fravige artikel 11, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne kan udskyde ikrafttrædelsesdatoen i forhold til kommuner og regioner og ordregivende enheder indtil 30 måneder efter offentliggørelsen af henvisningen til den europæiske standard (EN) for elektronisk fakturering i Den Europæiske Unions Tidende.

Ovenstående bestemmelser har til hensigt at give de påvirkede enheder mulighed for at udføre og forberede det nødvendige arbejde, således disse kan leve op til den europæiske standard (EN).

Den europæiske standard (EN) blev offentliggjort i EU-Tidende 2017, nr. L 266, side 19, den 17. oktober 2017.

Til § 6

Det foreslås i § 8, stk. 1, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

I *stk. 2* foreslås det, at der hjemles mulighed for, at loven kan sættes i kraft ved kongelig anordning for rigsmyndighederne på Færøerne.

Det foreslås med *stk. 3*, at der hjemles mulighed for, at loven kan sættes i kraft ved kongelig anordning i Grønland.